

UZAK

Şaziye ÇIKRIKCI

Kendine en çok yakışan mor lale desenli elbisesini giydi. Aynaya bakmadan evden çıktı. Her zaman gittiği göl kıyısına doğru ağır adımlarla yürüdü. Adımlarını giderek hızlandırdı. Yanından geçtiği ağaçların, upuzun uzanan yeşil tarlaların, kuşların, ayağına takılan taşların farkında değildi. Göle gelmişti bile. Durdu, uzaklara baktı, bakışları gölü çevreledi. Yürürken de kafasında hep uzaklar vardı. Kendini zaten hep uzakta sanıyordu ve bu sebepten kendini hep uzaklarda arıyordu. Her zaman olmadığı “o” yerde

İki kişiydi çoğu zaman. Biri burada, biri geçmişte ya da gelecekte. Hep bir şeyi, geçmişini özleyerek yaşıyordu. En çok kendini özliyordu belki de. Varlığının en uzak köşesinde kalmış çocukluğunu... Gözlerini; uzaklardan çekti, gölün kıyısında her zaman oturduğu taş düşürdü. Duraksadı, taşın üzerine bıraktı kendini. Suda yansımaları gördü. İnceledi yüzünü, omuzlarını, omzunun yanından uzanan upuzun dümdüz saçlarını. Buruk bir tebessümle baktı güzelliğine. Elbisesindeki mor laleye sabitlendi gözleri. Suyu ne kadar canlı yansıyordu. Eliyle mor lalenin sudaki yansımasına dokundu. Almak istedi onu. Parmağının ucuyla suya yansıyan kendi yüzünü okşamaya çalıştı. Suyun dalgalanmasıyla karıştı görüntü. Bulanık bir sis perdesinin arkasında yağlı boya tablosu gibi hayal meyal gözünün önüne geldi biriktirdiği uzaklar...

Birden küçük bir kızın yüzüne dönüştü sudaki görüntü. Minik eller uzandı suyun içinden. O çok uzaklar dediği; geçmişinden kalan bir günün sonunda, sabırsızlıkla son ders ziline çalmasını bekleyen minik eller heyecan içindeydi. Bunun mutluluk demek olduğunu henüz bilmiyordu, sırasında kıpır kıpır oturan o küçük yürek... Yıllar sonra mutluluğu kaybettiğinde anlayacaktı her şeyi. Ağır sırt çantası omuzlarında, sadece koşmaya hazırды.

Oysaki o çantadan çok daha ağır yükler taşıyacaktı o omuzlar, bilmiyordu. Gözleri ışıltılı, daha sonraları hiç parlamayacağını bilmiyordu. Zili duyar duymaz fırladı. Okulun karşısında kocaman iki katlı evin bahçesine fırlattığı gibi çantasını, diğerlerine yetişmek için son sürat koşmaya başladı. Yaşlılarına göre biraz iriydi, farklıydı, duygusaldı ve farklılığının farkındaydı. Hiç kimsenin bakmadığı gibi bakardı, baktıklarını görürdü, hissedirdi. İşte önüne kattığı tüm hislerle, yanına aldığı hırsıyla, içine kattığı sonsuz mutluluk ve özgürlükle rüzgâra karşı koşuyor, âdeta uçuyor; gülücükler, kahkahalar savuruyordu.

Yıllar geçtikçe derin anlamlar kazanacağını bilmediği o kokular uçuşuyordu burnunda. Baharın o mis kokusu... Yeşil tepeler, sağlı sollu yolun kenarlarına bezenmiş beyaz, sarı papatyalar... İşte köprü göründü. Altından akan berrak su köpük köpük vuruyor kıyılara serin, güçlü, öfkeli, hırçın... Etrafı ise bu hırçınlığa inat yeşilin bin bir tonuyla uzanan tarlalar... Belki de bu sebeptendi moru sevişi. Hiçbir tarla değil de sanki seçilmiş gibi, sadece o kocaman dikdörtgen tarlada yüzlerce mor lale. Her lalenin başında bir cellat çocuk, topluyordu kucak kucak Ama o duruyor da izliyordu herkesi, laleleri, tarlayı. Rüzgârın esintisi mor mor, dalga dalga yayılıyordu. Gözlerini iyice gezdirdi tarlanın etrafında. Sonra birden bir tanesini kestirdi gözüne, henüz tam açmamış olana. Yavaş ve emin adımlarla yaklaştı ona. Hayır diğerleri gibi yapmayacaktı, belinden kırmayacaktı; onu kökünden kazıyacaktı, kökleriyle yaşayan damarlarıyla götürecekti onu cennet bahçesine. Annesinin mis kokulu mor sümbüllerinin arasına çok yakışacaktı. Tırnaklarıyla kazdı etrafını, sonra sınıksız tutup çektirdi.

Köklerinden kopartılmış bir laleydi artık o. Avucunda özenle taşıyıp bahçesine yerleştirecekti onu. Her gün izledi onu umutla. Soluyordu günden güne, ölüyordu işte... Çaresizlikle seyrediyordu, engel olamıyordu. Suysa su, topraksa toprak, sevgiyse sevgi, hepsini vermişti Ama durduramıyordu bu gidişi... Var olmaya daha fazla dayanamamış gibi, yok olmak istemiş gibi bükümüştü boynunu. Köklerinden, toprağından uzak yığılmak, dökülmek, kurumak, kaybolmak istiyordu. Bu kadar mı kötüydü? Bu kadar mı dayanılmazdı yaşamak? ve mor lale... Öldü...

Gözlerini aynı noktada buldu su durulduğunda, elbisesinin suya yansayan mor lalesinde. Eller çekilmiş, tabloya benzeyen geçmişin renkleri yok olmuştu. Veda etmişti mor lale toprağına; küçük kız kadına, kadın kendine... ve bir kez daha veda etmesi gerekiyordu her gün nasıl geldiğini bilmeden vardığı gölün kıyısına, sudaki yansımalarına, bir türlü kavuşamadığı kendine...